

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1. บทสรุป

จากการศึกษาและการวิเคราะห์ปัญหาไปในบทต่าง ๆ ทั้งหมด พบว่า พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 (แก้ไข พ.ศ. 2543) ยังไม่สามารถให้หลักเกณฑ์การละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้อย่างชัดเจน เนื่องจากกฎหมายได้บัญญัติเพียงสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าไว้เท่านั้น โดยไม่ได้บัญญัติถึงการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าไว้

เมื่อพิจารณาถึงสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่บัญญัติไว้ตามมาตรา 44 กฎหมายได้บัญญัติสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของเครื่องหมายการค้าไว้แต่เพียงสิทธิการใช้เครื่องหมายการค้า โดยเป็นสิทธิในการใช้เครื่องหมายการค้าที่ตนได้จดทะเบียนกับสินค้าที่ตนได้จดทะเบียนไว้เท่านั้น แต่การใช้เครื่องหมายการค้าอื่นที่มีอีกหลายกรณีด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้า โดยนำไปใช้กับสินค้าที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน หรือการใช้เครื่องหมายการค้าที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้า โดยนำไปใช้กับสินค้าที่ไม่เหมือนหรือคล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน หรือการใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้า โดยนำไปใช้กับสินค้าที่ไม่เหมือนไม่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียน ซึ่งทำให้เกิดปัญหาความไม่ชัดเจนว่า สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของเครื่องหมายการค้าครอบคลุมถึงการใช้เครื่องหมายการค้าในกรณีเหล่านั้นด้วยหรือไม่

จากการศึกษาวิเคราะห์พบว่า สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในการใช้เครื่องหมายการค้าอื่น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการจดทะเบียนหรือการที่กฎหมายรับรองสิทธิให้ แต่เป็นสิทธิที่เกิดขึ้นพร้อมกับการที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าได้ทำ

เครื่องหมายการค้าขึ้นมา หรือกล่าวได้ว่ากฎหมายไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะรับรองสิทธิในการใช้เครื่องหมายการค้าให้กับเจ้าของเครื่องหมายการค้า แต่สิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่กฎหมายมีวัตถุประสงค์จะรับรองให้กับเจ้าของเครื่องหมายการค้าอย่างแท้จริงนั้น คือ สิทธิหวงกัน หรือสิทธิในการฟ้องร้องเพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า และเรียกค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดสิทธินั้น ตามมาตรา 46

ดังนั้นสิทธิในการใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจึงครอบคลุมถึงการใช้เครื่องหมายการค้าในกรณีอื่นดังกล่าวด้วย อย่างไรก็ตามสำหรับการใช้เครื่องหมายการค้าในกรณีอื่น ที่นอกเหนือไปจากการใช้เครื่องหมายการค้าตามสิทธิที่ มาตรา 44 บัญญัติไว้ นั้น ไม่ได้มีลักษณะเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าโดยเจ้าของ เครื่องหมายการค้าเอง แต่เป็นการใช้เครื่องหมายการค้าโดยบุคคลอื่น ซึ่งเมื่อกฎหมาย ไม่ได้บัญญัติรับรองสิทธิหวงกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้าไว้อย่างชัดเจน ทำให้เกิด ปัญหาว่าเจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิในการหวงกันการใช้เครื่องหมายการค้าใน กรณีอื่น ๆ หรือไม่

จากการศึกษาวิเคราะห์พบว่า ตามคำพิพากษาศาลฎีกาได้พิพากษาให้การใช้ เครื่องหมายการค้าในกรณีอื่นดังกล่าว ถือเป็น การละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมาย- การค้านั้น ซึ่งเป็นการแสดงว่าเจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิหวงกันการใช้ เครื่องหมายการค้าในกรณีอื่นดังกล่าวเหล่านั้นด้วย อันเป็นการชี้ให้เห็นว่ากฎหมายได้ บัญญัติถึงสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของเครื่องหมายการค้าไว้ไม่ชัดเจนครบถ้วน โดย ไม่ได้บัญญัติถึงในส่วนของสิทธิหวงกันไว้ด้วย

จากปัญหาความไม่ชัดเจนของสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ตามมาตรา 44 ส่งผลให้เกิดปัญหาในประเด็นต่อไปว่า สิทธิหวงกันของเจ้าของ เครื่องหมายการค้าจะเกิดขึ้นเมื่อใด กล่าวคือ การใช้เครื่องหมายการค้าในกรณีอื่น ดังกล่าว จะต้องก่อให้เกิดผลเสียหายแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้าอย่างไร เจ้าของ เครื่องหมายการค้าจึงจะมีสิทธิหวงกัน เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 (แก้ไข พ.ศ. 2543) ก็ไม่มีบทบัญญัติใดบัญญัติถึงการเกิดสิทธิหวงกันของ เจ้าของเครื่องหมายการค้าอย่างชัดเจน

จากการศึกษาพบว่าหลักเกณฑ์การเกิดสิทธิหวงกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจะเกิดขึ้นต่อเมื่อ การใช้เครื่องหมายการค้าในกรณีใด ๆ ส่งผลให้เกิดความเป็นไปได้ที่จะสับสน กล่าวคือ การใช้เครื่องหมายการค้านั้น ส่งผลให้ผู้บริโภคอาจจะซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้า โดยสับสนว่าเป็นสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้น หรือเรียกว่าหลัก Likelihood of Confusion โดยเป็นหลักสากลที่ทั้งข้อตกลงระหว่างประเทศ และกฎหมายต่างประเทศ ได้กำหนดเป็นเกณฑ์การเกิดสิทธิหวงกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

เมื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงหลักการและเหตุผลตามคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ได้พิพากษาให้การใช้เครื่องหมายการค้าในกรณีอื่นดังกล่าว เป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ซึ่งเจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิที่จะหวงกันการใช้เครื่องหมายการค้าในกรณีเหล่านั้นได้ พบว่าหลักการและเหตุผลที่ศาลได้วางไว้ โดยเป็นการนำบทบัญญัติในส่วนอื่นของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 (แก้ไข พ.ศ. 2543) ไม่ว่าจะเป็นหลักการไม่รับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าตามมาตรา 13 หรือการกระทำความผิดตามบทกำหนดโทษตามมาตรา 109 หรือหลักการฟ้องร้องกรณีการล่วงละเมิดตามมาตรา 46 หรือนำบทบัญญัติของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยละเมิด ตามมาตรา 420 มาตรา 421 ประกอบมาตรา 5 มาพิจารณาในฐานะเป็นกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง ไม่สอดคล้องกับหลักความเป็นไปได้ที่จะเกิดการสับสน และไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้พิจารณาการเกิดสิทธิหวงกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

อีกทั้งตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 (แก้ไข พ.ศ. 2543) ไม่ได้บัญญัติจำกัดการใช้เครื่องหมายการค้าว่า การใช้เครื่องหมายการค้าในลักษณะใดที่อยู่ในขอบเขตของการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าไว้อย่างชัดเจน ทำให้การใช้เครื่องหมายการค้าในทุกลักษณะ อยู่ในขอบเขตของการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า แม้ว่าการใช้เครื่องหมายการค้านั้นจะเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าในกึ่งทางการค้า เช่นการใช้เพื่อการโฆษณาเปรียบเทียบ หรือเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้า เช่น การใช้เพื่อการล้อเลียน และการใช้เพื่อการรณรงค์กิจกรรม อันถือว่าเป็นการใช้โดยสุจริต เป็นเสรีภาพในการแสดงความคิดหรือความเห็นของบุคคล ซึ่งไม่ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าก็ตาม

แม้ว่าจะสามารถพิจารณาการใช้เครื่องหมายการค้า ที่อยู่ในขอบเขตการละเมิด สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ได้จากบทบัญญัติในส่วนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น มาตรา 4 มาตรา 44 ประกอบข้อยกเว้นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ตามมาตรา 47 แต่หลักที่ได้จากการตีความบทบัญญัติเหล่านี้ ก็ยังไม่สามารถแยกการใช้ เครื่องหมายการค้าในทางกึ่งการค้า และการใช้เครื่องหมายการค้าที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้า ออกจากขอบเขตการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้อย่างชัดเจน ทำให้การใช้ เครื่องหมายการค้าในลักษณะทั้งสองนี้ ยังคงอยู่ในขอบเขตของการละเมิดสิทธิของ เจ้าของเครื่องหมายการค้า

ประกอบกับพันธกรณีตามข้อตกลง TRIPs ที่ประเทศไทยจะต้องกำหนดการ เกิดสิทธิหวงกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปเป็นการ เฉพาะ โดยใช้หลักการการชี้ให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ (Indication of Connection) ซึ่งหากการใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายกับเครื่องหมายการค้า ที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปใด อาจจะบ่งชี้ว่าเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียง แพร่หลายทั่วไป มีส่วนเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสินค้านั้น ไม่ว่าจะเป็นในลักษณะการ อนุญาตให้ใช้ หรือการสนับสนุนการใช้ ก็จะถือเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของ เครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปแล้ว ซึ่งจะส่งผลให้การใช้เครื่องหมาย- การค้าในกรณีทั้งสองที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป มี ความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ซึ่งไม่ เหมาะสมเพราะการใช้เครื่องหมายการค้าดังกล่าวเป็นการใช้โดยสุจริตและเป็นสิทธิของ สาธารณะ

นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่าตามบทกำหนดโทษมาตรา 108 ซึ่งเป็นการกระทำให้ ความผิดฐานปลอมเครื่องหมายการค้า และมาตรา 109 ซึ่งเป็นการกระทำความผิดฐาน เลียนเครื่องหมายการค้า โดยทั้ง 2 มาตราได้บัญญัติองค์ประกอบของการกระทำความผิด ไว้ ชัดแจ้งเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าตามมาตรา 44 กล่าวคือ การ ละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้น จะต้องเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าที่ เหมือนหรือที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับสินค้าเสมอ แต่การกระทำให้ ความผิดตามบทกำหนดโทษทั้ง 2 มาตรา นั้น เพียงแต่ได้ทำเครื่องหมายการค้าที่เหมือน

หรือที่คล้ายขึ้นมา โดยมีเจตนาที่ถือว่าเป็นการกระทำความผิดตามบทกำหนดโทษ ซึ่งจะต้องได้รับโทษทางอาญา โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าได้มีการนำเครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้ายนั้นไปใช้กับสินค้าหรือไม่ ซึ่งจากความขัดแย้งดังกล่าว ส่งผลให้การใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือคล้าย แต่ไม่ได้ส่งผลให้เกิดความเป็นไปได้ที่จะเกิดการสับสน ซึ่งไม่ถือเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า อาจเป็นการกระทำความผิดตามบทกำหนดโทษได้ ก่อให้เกิดความขัดแย้งในเรื่องของความผิดและความรับผิดชอบ

จากปัญหาทั้งหมดที่กล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 (แก้ไข พ.ศ. 2543) มีความไม่ชัดเจนหลายประการ และมีความขัดแย้งกันระหว่างบทบัญญัติ ซึ่งสมควรที่จะต้องแก้ไขเพื่อให้เกิดความชัดเจนถึงสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า การละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ขอบเขตและข้อยกเว้นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า รวมถึงบทกำหนดโทษเพื่อที่จะปราบปรามการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าด้วย ซึ่งผู้ศึกษาขอทำการเสนอแนะในการแก้ไขกฎหมายในข้อต่อไป

2. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ที่ถือเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้น ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้มีการแก้ไขกฎหมายในส่วนต่าง ๆ ดังนี้

แก้ไขกฎหมายในส่วนของสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า โดยบัญญัติสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของเครื่องหมายการค้าตามมาตรา 44 เพิ่มเติมในส่วนของสิทธิหวงกั้นการใช้เครื่องหมายการค้าที่เป็นการละเมิดสิทธิ และสิทธิในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเพื่อการละเมิดสิทธินั้นด้วย ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความชัดเจนว่าเจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิในการหวงกั้นการใช้เครื่องหมายการค้าในกรณีใดบ้าง และเพื่อให้สอดคล้องรับกับมาตรา 46 ด้วย โดยในการบัญญัติสิทธิเพิ่มเติมนี้ ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้บัญญัติสิทธิในลักษณะเป็นหลักใหญ่ทั่วไป โดยไม่ลงรายละเอียดเพื่อเชื่อมโยงไปสู่ส่วนการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้บัญญัติหลักเกณฑ์การเกิดสิทธิหวงกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้า สำหรับการใช้เครื่องหมายการค้าในทุกกรณีอย่างชัดเจนแยกต่างหาก จากสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ซึ่งในส่วนนี้จะเป็นการอธิบายสิทธิหวงกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้าว่าจะเกิดขึ้นเมื่อใด กล่าวคือ เป็นการอธิบายรายละเอียดว่า การใช้เครื่องหมายการค้าในแต่ละกรณีนั้น จะต้องก่อให้เกิดผลอย่างไรจึงจะถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ซึ่งผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้ใช้หลักความเป็นไปได้ที่จะเกิดการสับสนเป็นเกณฑ์ในการเกิดสิทธิหวงกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้า เพราะเป็นหลักสากลที่นานาประเทศยึดถือ ทั้งนี้จะต้องบัญญัติแยกการเกิดสิทธิหวงกันในกรณีของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปเป็นการเฉพาะตามพันธกรณีตามข้อตกลง TRIPs ด้วย

นอกจากนี้ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้จำกัดลักษณะการใช้เครื่องหมายการค้าที่อยู่ในขอบเขตของการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า แต่เพียงกรณีการใช้เครื่องหมายการค้าในทางการค้าเท่านั้น โดยบัญญัติรวมไว้กับในส่วนหลักเกณฑ์การเกิดสิทธิหวงกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้า เพื่อแยกกรณีการใช้เครื่องหมายการค้าในทางกึ่งการค้า และการใช้เครื่องหมายการค้าที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้าออกจากการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าอย่างชัดเจน และผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้มีการบัญญัติข้อยกเว้นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าตามมาตรา 47 เพิ่มเติมในส่วนของการใช้เครื่องหมายการค้าเพื่อการโฆษณาเปรียบเทียบ การใช้เพื่อการล้อเลียน และการใช้เพื่อการรณรงค์กิจกรรมไว้ให้ชัดเจนด้วย เพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองการใช้ในกรณีดังกล่าวโดยนำไปใช้เกี่ยวกับสินค้า โดยเป็นการให้ความคุ้มครองการใช้ตามลักษณะและวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของการใช้เครื่องหมายการค้า

สุดท้ายผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้มีการแก้ไขบทกำหนดโทษตามมาตรา 108 และมาตรา 109 ให้มีองค์ประกอบการกระทำความผิดสอดคล้องกับการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า เพื่อไม่ให้เกิดความขัดแย้งกันในด้านความผิดและความรับผิด

ทั้งนี้ในการแก้ไขเพิ่มเติม ผู้ศึกษาขอเสนอแนะให้ยึดข้อตกลง TRIPs และอนุสัญญากรุงปารีส (1967) เป็นเกณฑ์ในการแก้ไข เพราะว่าประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิกตามข้อตกลงและอนุสัญญาดังกล่าว ซึ่งมีพันธกรณีที่จะต้องแก้ไขกฎหมาย

ภายในให้สอดคล้องกับที่ข้อตกลงและอนุสัญญาได้กำหนดไว้ ประกอบกับหลักเกณฑ์ตามข้อตกลงและอนุสัญญานั้น เป็นเกณฑ์ขั้นต่ำที่นานาประเทศยึดถือ โดยไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ที่สูงเกินไป ซึ่งเหมาะสมกับสภาพสังคมของประเทศไทย

โดยผู้ศึกษาขอเสนอแนะแนวการแก้ไขพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 (แก้ไข พ.ศ. 2543) ในส่วนต่าง ๆ ตามแนวทางที่ได้เสนอแนะไปข้างต้นดังนี้

1) “มาตรา 44 สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนมีดังต่อไปนี้

(1) ใช้เครื่องหมายการค้าภายในขอบเขตของการจดทะเบียน

(2) หวงกันมิให้บุคคลใดใช้เครื่องหมายการค้าใด หากการใช้เครื่องหมายการค้านั้นเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

(3) เรียกค่าสินไหมทดแทนความเสียหาย เนื่องมาจากการใช้เครื่องหมายการค้าที่เป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า”

2) มาตรา 44 ทวิ “การใช้เครื่องหมายการค้าดังต่อไปนี้ ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน

(1) การใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับสินค้าที่เหมือนกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้า โดยใช้เครื่องหมายการค้านั้นในทางการค้า

(2) การใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับสินค้าที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้า โดยใช้เครื่องหมายการค้านั้นในทางการค้า และการใช้เครื่องหมายการค้านี้ ส่งผลให้เกิดความเป็นไปได้ที่ผู้บริโภคจะเกิดความสับสนในความเป็นเจ้าของสินค้าหรือแหล่งที่มาของสินค้า

(3) การใช้เครื่องหมายการค้าที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับสินค้าที่เหมือนหรือที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้า โดยใช้เครื่องหมายการค้านั้นในทางการค้า และการใช้เครื่องหมายการค้านี้ ส่งผลให้เกิดความเป็นไปได้ที่ผู้บริโภคจะเกิดความสับสนในความเป็นเจ้าของสินค้าหรือแหล่งที่มาของสินค้า

(4) การใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้าซึ่งเป็นเครื่องหมายการค้าทั่วไป กับสินค้าที่ไม่เหมือนและไม่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้าทั่วไป โดยใช้เครื่องหมายการค้านั้นในทางการค้า และการใช้

เครื่องหมายการค้านี้ ส่งผลให้เกิดความเป็นไปได้ที่ผู้บริโภคจะเกิดความสับสนในความเป็นเจ้าของสินค้าหรือแหล่งที่มาของสินค้า

(5) การใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือที่คล้ายกับเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปของเจ้าของเครื่องหมายการค้า กับสินค้าที่ไม่เหมือนและไม่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไป โดยใช้เครื่องหมายการค้านั้นในทางการค้า และการใช้เครื่องหมายการค้านี้ จะเป็นการชี้ให้เห็นว่าเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสินค้าดังกล่าว และจะทำให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปเสียประโยชน์

สำหรับการใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนหรือที่คล้ายกับเครื่องหมายการค้าที่มีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วไปของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในกรณีอื่น ๆ ให้เป็นไปตาม (1)-(4)”

3) มาตรา 47 “การจดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ไม่เป็นการขัดขวางบุคคลใดในการใช้โดยสุจริต . . . และการใช้เครื่องหมายการค้าเพื่อการโฆษณาเปรียบเทียบ การใช้เครื่องหมายการค้าเพื่อการล้อเลียนอันเป็นการแสดงหรือประกอบการแสดงความคิดหรือความเห็น และการใช้เครื่องหมายการค้าเพื่อการรณรงค์กิจกรรมโดยไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการทางการค้าหรือการทำธุรกิจหากำไร”

4) “มาตรา 108 การใช้เครื่องหมายการค้าที่เหมือนกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับสินค้า ที่ถือเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าตามมาตรา 44 ทวิ ต้องระวางโทษ . . .”

“มาตรา 109 การใช้เครื่องหมายการค้าที่คล้ายกับของเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับสินค้า ที่ถือเป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าตามมาตรา 44 ทวิ ต้องระวางโทษ . . .”

การแก้ไขกฎหมายในส่วนต่าง ๆ ข้างต้น เป็นการให้ความคุ้มครองแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้า โดยกำหนดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าอย่างชัดเจน และในขณะเดียวกันก็เป็นการให้ความคุ้มครองแก่ผู้ประกอบการค้าอื่น ๆ ในส่วนของการมีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนเกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายการค้าที่เป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ทำให้ผู้ประกอบการค้าอื่น ๆ ตระหนักและทราบขอบเขตของสิทธิ

ในการใช้เครื่องหมายการค้าของตน เพื่อไม่ให้ไปละเมิดสิทธิของผู้อื่น และหากในกรณี
มีข้อพิพาทเกิดขึ้น ก็จะมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาการละเมิดสิทธิของเจ้าของ
เครื่องหมายการค้าที่ชัดเจนและเหมาะสมยุติธรรมมากที่สุด อีกทั้งยังเป็นการให้ความ
คุ้มครองสาธารณะในส่วนสิทธิในการใช้เครื่องหมายการค้าโดยสุจริตอีกด้วย เพราะได้
กำหนดขอบเขตการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้า และข้อยกเว้นการละเมิด
สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าไว้อย่างชัดเจนเช่นกัน ดังนั้นจึงเป็นการแก้ไข
กฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองทั้งเจ้าของเครื่องหมายการค้า ผู้ประกอบการอื่น และ
สาธารณะด้วย อันเป็นการประสานสมดุลระหว่างผลประโยชน์ของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง
เข้าด้วยกันอย่างเหมาะสม